

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπότη θεσμούς μητρός σου» στίχον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσεον περὶ σφ' τραχὺ γλῶσφ. •
Παροιμίαι Σολομώντες.

Ἐκδίδεται κατὰ ἡμέτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάτζα.

Ἐν τούτοις ἤλθε καὶ διὰ τὸν Ἀπόστολον ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὁποία καταστρέφει πᾶσαν ἐλπίδα εὐτυχίας τῶν νέων ὁ Ἀπόστολος γενόμενος εἰκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῶν σραυτευσίμων· καὶ ἂν ἡ τύχη δὲν ἐφαίνετο πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῆ, ὅλα τὰ ὠραῖα σχέδια καὶ τὰ λαμπρὰ ὄνειρά του ἤθελον ματαιωθῆ. Ὁ πατήρ του λοιπὸν ἐπρόσμενε μὲ μεγίστην ἀγωνίαν νὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξηρτάτο ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῆς οἰκογενείας του. Τέλος πάντων ὁ δυστυχὴς πατήρ ἐγραψεν εἰς τὸν υἱὸν του, ὅτι ἡ δυστυχία διὰ τὸν οἶκόν του ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην κάλπην τῶν κληρούχων. Σᾶς ἀφήνω νὰ φαντασθῆτε, πόσην θλίψιν ἠσθάνθη ὁ καλὸς ἐκεῖνος υἱός, διότι δὲν εἶχε καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας ἐκ τῆς φανερᾶς ταύτης καταστροφῆς· ὅτε δὲ ὁ κύριος Πεδινὸς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ ταξιδεῖόν του, ὅπου ἔλειπε, παρετήρησε τὴν ἄλλοίωσιν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τοῦ νέου, ὥς ἐφοβήθη διὰ τὴν ὑγείαν του.

Μὴ λυπῆσαι τόσο, τοῦ εἶπεν, ἀφοῦ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῶν θλίψεών σου, δὲν θὰ ἀνχωρήσῃς. Ναι μὲν, δὲν ἠδυνήθης νὰ οἰκονομήσῃς τόσα χρήματα, ὅσα σοῦ χρειάζονται διὰ νὰ πληρώσῃς ἀντικαταστάτην· ἀλλ' ἐγὼ σοῦ δίδω τὴν ποσότητά τούτην, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ σήμερον θὰ λαμβάνῃς μερίδιον ἀπὸ τὸ κατάστημά μου, θὰ ἦσαι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃς ὀλίγιστον τὸ χρέος σου.»

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σᾶς περιγράψω τὴν χαρὰν τοῦ Ἀποστόλου, ὡ φίλτατοι παιδὲς, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δύνασθε νὰ ὑποθέσῃτε αὐτήν. Ἐμείνεν ἄφωνος ἐκ τῆς συγκινήσεως· διότι ὑπάρχουσι εὐεργετήματα, διὰ τὰ ὁποῖα οὐδεμία ἔκφρασις εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τοῦ εὐεργετουμένου εἶναι ἀνταξίη

καὶ τότε ἡ σωπὴ μόνη εἶναι εὐγλωττοτέρα ἀπὸ τὸν λόγον. Τοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ κύριός του, ὅτι ἐμελλε νὰ δώσῃ πλεοντέραν ἔκτασιν εἰς τὸ ἐμπόριόν του, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπεν ὁ Ἀπόστολος νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Λυὸν διὰ νὰ συστήσῃ κατάστημα. Ὅθεν ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζηται διὰ τὸ ταξιδεῖόν του, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀνεχώρησεν.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τὸ παρελθόν, καὶ ἐσύγκρινε τὸ ταξιδεῖον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ κάμῃ, μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἄλλοτε εἰς τὸν ἴδιον δρόμον. Ὅποσιν διαφορὰν ἐπροξένησαν εἰς τὴν κατάστασίν του ἡ ἐργασία καὶ ἡ καλὴ διαγωγή! Ἐνῶ δὲ ἐσυλλογίζετο τὰ περασμένα, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του καὶ παρετήρησε νεανίαν τινα μὲ βραχώδη ἐνδύματα, ὅστις ἐπρόχρηρε πρὸς αὐτὸν ὡς διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην. Αἰφνης ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀνέκραξεν· «Ἀπόστολε, παλαιέ μου σύντροφε!» Καὶ αἱ χεῖρες τοῦ ἐπαίτου ἤρπασαν τὰς χεῖρας τοῦ Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος δὲν τὰς ἀπέσυρεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠσθάνετο αὐτὰς ψυχραίνοντας, ἐνῶ ἤρχισε νὰ ἀνακαλῆ εἰς τὴν μνήμην του τὸ ὄνομα ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσφιγγε. Τῶνόντι ἐκεῖνος ἦτο εἰς τῶν παλαιῶν του συντρόφων, ἀλλ' ὁ ἀμελέστερος καὶ ὁ ἀτακτότερος πάντων. Καὶ τότε μὲν ἦτο ἀρκετὰ εὐκατάστατος, ἀλλὰ πῶς κατήνησε τώρα εἰς τοικύτην ἀβλιότητά; Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἔκαμεν ὁ Ἀπόστολος εἰς τὸν δυστυχῆ νέον μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἤρχισαν νὰ συνδιαλέγωνται. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐκ μέρους τοῦ Ἀποστόλου ἦτο εἰλικρινής, ὁ Νικῆλαος, (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος ἐκεῖνος,) τοῦ ἠνοιξε τὴν καρδίαν του, καὶ τοῦ εἶπεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Τοῦ ἐδιηγήθη λοιπὸν ὅλην τὴν περασμένην ζωὴν, καὶ τὰ πρῶτά του ἐτη τῆς ὀκνηρίας καὶ τῶν ἀνοήτων διασκεδάσεων, διὰ τὰς ὁποίας

ἔχασεν ὄλην του τὴν περιουσίαν, καὶ δὲν τοῦ ἔμεινεν ἄλλα παρὰ αἱ θλίψεις καὶ ἡ πτωχεία, καὶ τὸ μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλα ἡ ἀπελπισία, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἦτο ἠφανισμένος. Καὶ ἠθέλησε μὲν ἔπειτα νὰ κάμη καμμίαν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐζήτησαν ἀπ' αὐτὸν καὶ περισσότερα τῶν ὄσων ἤξευρε, καὶ ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του. Τότε ἐπαρουσιάθησαν πρὸς αὐτὸν αἱ νύκτες χωρὶς ὕπνον, αἱ ἡμέραι χωρὶς φίλους, αἱ ὥραι τοῦ γεύματος χωρὶς ἄρτον, καὶ μὲ ἓνα λόγον ἡ δυστυχία μὲ ὄλην της τὴν φρικώδη εἰκόνα! Ὁ καλὸς μας Ἀπόστολος ἐνθυμηθεὶς ὅσα ὑπέφερον ἀνετριχίασεν, ἀλλ' ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν θλίψεών του ἐκείνων καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἀπομονώσεως τοῦ δυστυχοῦς Νικολάου! Ἐλαβε συμπάθειαν πρὸς τὸν σύντροφόν του, καὶ εὐθύς μία ἰδέα τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν.

«Νικόλαε! τοῦ εἶπεν, ἄφες τὰ Παρίσια ἔλα μαζί μου· σοῦ πληρῶνω τὸ εἰσιτήριόν σου διὰ τὸ Λυόν, ὅπου θὰ κάμω πρόπον νὰ εὕρης πόρον ζωῆς.»

Ὁ Νικόλαος παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐννοεῖται. Ἐμβῆκαν λοιπὸν εἰς τὸν πρόδομον τοῦ γραφείου τοῦ σιδηροδρόμου καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἰδία ἀτμάμαξα ἔφερε καὶ τοὺς δύο.

Ἐνῶ δὲ ἐπορεύοντο ὁ Ἀπόστολος ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Νικόλαον τί ἐμελέτα κατὰ νοῦν δι' αὐτόν, ὅτι δηλ. εἶχε σκοπὸν νὰ τοῦ δώσῃ εἰς τὸ κατάστημα ἐργασίαν· ἡ δὲ συνδιάλεξις τῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν.

«Καὶ ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, περὶ τῆς ὁποίας τοσάκις μᾶλλον ἐλάλεις, εἶπεν ὁ Νικόλαος, τὴν ἀνεκάλυψας; ὦ! εἶμαι βέλαιος, διότι φαίνεσαι εὐτυχής.»

— Ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀπόστολος, πολλὰ ὀγλίγωρα ἐκκατάλαβα, ὅτι ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη λίθος εἶναι ἐντεχνώ-

μῦθος· ἀλλὰ τί πρὸς ἐμέ; Δὲν ἔχω ἀνάγκην πλέον αὐτῆς. Εὐρον ἀληθινὸν θησαυρὸν εἰς τὴν ἐργασίαν, δῶρον πολύτιμον, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὡς τὴν πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ.»

Τότε ἐνόησεν ὁ Νικόλαος, ὅστις ἐδοκίμασε τόσα δεινά, ὅτι ἔως τότε ἠκολούθησε τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὠδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἐλυπήθη παρὰ πολὺ δι' ὅσα ἔτη ἔχασεν εἰς μάτην.

Ἀφοῦ ἔφρασαν εἰς τὸ Λυόν, εἶπεν ὁ Ἀπόστολος εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ὅτε ἦλθον ἐδῶ πρώτην φορὰν εὐρέθη χωρὶς χρήματα σχεδόν, καὶ χωρὶς ἄρτον, ἀλλ' ἐνεθαῤῥύνηθη ἀφιερῶσας ὅλας μου τὰς ἐλπίδας εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν· καὶ ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι μὲ εἶδον, ὅτι ἤμην καλῆς διαγωγῆς ὅλοι ἠθέλησαν νὰ μὲ συντρέξωσι.»

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔκαμον βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀσώτου ἐκείνου νεανίου, καὶ τότε ἡ συνειδήσις ἤρχισε νὰ τὸν ἐλέγχῃ δι' ὅσα ἄτοπα ἔπραξε· τοῦτο δὲ εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ καὶ ἡ πρώτη βαθμὶς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς μετάνοιαν.

Ὁ Ἀπόστολος εὐθύς ἤρχισε νὰ συνδέῃ σχέσεις διὰ τὸ νεωστὶ συστηθὲν κατάστημά του. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος Πεδινὸς ἦτο γνωστὸς ἐκεῖ διὰ τὴν τιμιότητά του, ἔλαβε καλὴν ὑποδοχὴν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐργοστασιάρχας τοῦ τόπου, καὶ ἔφάνη εὐθύς, ὅτι ἤθελε νὰ δώσῃ ἔκτασιν εἰς τὰς ἐργασίας του. Οἱ ὑπάλληλοί του βλέποντες αὐτὸν τόσον ἐνεργητικὸν καὶ ἐπιμελῆ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐπέιθοντο προθύμως εἰς αὐτόν καὶ ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμά του. Ὁ δὲ Νικόλαος ἐξεπλήττετο βλέπων, ὅτι ὁ καιρὸς ἐπέρνα τόσον ταχέως, ἐνῶ πρότερον τοῦ ἐφαίνετο χρόνος ἡ ἡμέρα.

Λοιπόν, τὸ νέον κατάστημα ἐυστήθη ταχέως, καὶ ὁ Ἄποστολος ἠθέλησε νὰ τὸ ἐγκαινιάσῃ μὲ κάποιον διασκέδασιν. Ὅθεν προσεκάλεσε τοὺς ὑπαλλήλους του εἰς δεῖπνον· δὲν τοὺς ἐκλείσειν ὅμως ἐντὸς περιωρισμένης οἰκίας, ἀλλὰ τοὺς ἔφερεν εἰς ἓν νησιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο περικυκλωμένον ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Σηκοάνα ποταμοῦ. Ὡ! πόσον χαρίεσσα ἦτο ἡ νῆσος ἐκεῖνη, πόσον φαιδρὰ ἦτο ἡ συνάθροισις ἐκεῖνη! Οἱ προσκεκλημένοι μας ἐκάθησαν εἰς τὴν γλόην, ἔχοντες ἐνώπιόν των τὸ λευκάνθεμον δηλ: ἀσπρολοῦλουδον, τὸ ὁποῖον ἀνθεῖ τὸ πάσχα, ἐσκιάζοντο ἀπὸ μίαν σκιὰδα (κιόσκι) σκεπασμένην ἀπὸ κλάδους δένδρων, καὶ ὀλόγυρά των ἠκούετο τὸ μουρμουρητὸν τοῦ καθαροῦ καὶ ὠραίου ὕδατος τοῦ ποταμοῦ· ἰδοὺ τί τέρπει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἡ τράπεζα ἦτο γεμάτη ἀπὸ νοστιμώτατα φαγητά, ἀπὸ οἶνους ἐξαιρέτους, καὶ ἀπὸ ὠριμα ὀπωρικά· ἰδοὺ τί εἶναι εὐχάριστον διὰ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον ἔκαμον τὸν θαλάσσιον περίπατόν των ἐνῶ τὸ φῶς τῶν λαμποκοπούντων ἀστέρων τοὺς ἐφώτιζεν, ἔφθασεν ὁ καθεὶς εὐθυμος εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐξέπλησαν ἀτάραχοι καὶ φαιδροί· ἰδοὺ ἡ τέρψις, τὴν ὁποίαν ὁ Νικόλαος ποτὲ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσῃ, ἂν καὶ κατεσπατάλευσε τὴν περιουσίαν του.

Ἐνῶ δὲ τὰ πάντα ὑπήγαινον κατὰ ῥοῦν, ὁ Κύριος Πεδινὸς θέλων νὰ ἔχῃ τὸν Ἀπόστολον πλησιέστερον εἰς τὸ ἐμπόριόν του, τὸν μετεκάλεσεν εἰς τὰ Παρίσια, τὸν ἔκαμε σύντροφον, καὶ μετ' ὀλίγον τοῦ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον. Ἡ σύζυγός του τὸν ἐβοήθει μεγάλως, αὐτὸς δὲ βλέπων τὰ ἔργα του κατευδούμενα ἔτι περισσότερο ἐγίνετο ἐπιμελέστερος. Ὅθεν αἱ μὲν ἐμπορικαίων ὑποθέσεις ἐξηπλώθησαν εἰς πολλοὺς ἄλλους τύπους, τὸ δὲ κατάστημα ἔλαβεν ὑπόληψιν μεταξύ τῶν πρώτων τῆς πρωτευούσης.

Ἄλλ' ὅσον εὐτυχῆς καὶ ἂν ᾔηται ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, δὲν μένει χωρὶς λύπας. Μίαν τῶν ἡμερῶν οἱ δύο σύντροφοι ἔλαβον ἐπιστολήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἔμαθον, ὅτι εἰς τῶν ἀνταποκριτῶν των ἐπτώχευσε, καὶ τοὺς ἐζημίωσε μεγάλην ποσότητα χρημάτων. Καὶ ὁ μὲν κύριος Πεδινὸς ἐλυπήθη κατάκαρδα, ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος τὸν ἐπαρηγόρησε λέγων.

« Ἄς μὴ χάσωμεν τὸ θάρρος ἡμῶν διὰ τὴν ζημίαν ταύτην· τὸ κακὸν ἔχει πάντοτε καὶ τὸ ἱατρικόν του, ἄς ἐργασθῶμεν ὀλίγα ἔτη διὰ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰ χαμένα. »

Τοιουτοτρόπως πάντοτε εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἔργων κατεπράυνε τὰς θλίψεις τῶν περιστοιχιζόντων αὐτόν.

Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1848 ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Γαλίαν, πολλοὶ ἔμποροι κατεστράφησαν. Καὶ δὲν ἔπαθε μὲν τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ τὸ κατάστημα, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται τώρα λόγος, ἀλλ' ἔπαθε σημαντικὰς ζημίας. Τότε ὁ κύριος Πεδινὸς γέρων πλέον ὦν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸν νέον τοῦτον ἐμπορικὸν κλονισμόν, ἀπεσύρθη καὶ ἀφῆκε μόνον εἰς τὸ κατάστημα τὸν Ἀπόστολον, ὅστις εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα τὸ ἔφερεν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν τῆς εὐτυχίας του.

Μετὰ ἕξ ἔτη, κατὰ τὸ 1854, ἡ γενικὴ ἔκθεσις τῶν διαφόρων πραγμάτων τοῦ κόσμου εἰς τὰ Παρίσια, ἔδωκε μεγάλην κίνησιν εἰς τὸ ἐμπόριον· τότε ὁ Ἀπόστολος ἦτο μέλος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συμβουλίου, ἡ δὲ κυβέρνησις τὸν διώρισε καὶ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ μοιράσῃ τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται νομισματώσημα, εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔκαμον τὰ καλλίτερα ἔργα· διὰ δὲ τὰς μεγάλας του ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας ἐπρόσφερε τότε, ἔλαβε ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τὸν σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἐπὶ τέλος ἀφοῦ ἔγεινεν ἀρκετὰ πλούσιος, ἔκαμε καὶ αὐτός εἰς ἄλλον, ὅ,τι ἔκαμον πρότερον εἰς αὐτόν. Δηλαδή, ἐξέλεξεν ἓνα τῶν πλέον φιλοπόνων ὑπαλλήλων του, καὶ ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς τὸν ἔκαμε σύντροφον, ἔπειτα τοῦ παρέδωκεν ἑλπὴν τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματός του.

Τότε δὲ ἔχων καιρὸν ἠθέλησε νὰ ἀφιερωθῆ εἰς ἔργα, εἰς τὰ ὅποια πᾶς γενναϊόφρων δύναται νὰ εὐχαριστηθῆ· δηλ: εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλόν, καὶ μάλιστα εἰς τὸν τρόπον τῆς γεννήσεώς του. Ἀφῆκε λοιπὸν τὰ Παρίσια καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ Ἑσπαλιών. Ὡ! πόσον ἐκτύπα ἡ καρδιά του φθάσας εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεχώρησε τόσον νέος! Πόσον συνεκινήθη πίπτων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος πατρός του!

Τέλος πάντων! τέλος πάντων! εἶπεν εἰς αὐτόν, τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐπραγματοποιήθη, μὲν ἵνα νὰ σᾶς κάμω εὐτυχεῖς ὅλους πάτερ μου! »

Ἐκτοτε κατόκησεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν εὐχάριστα ὀλόγυρά του. Ἡ ἀδελφὴ του ὑπανδρεύθη μὲ καλὸν οὐζυγον· ὁ δὲ πατήρ του ζήσας ἀκόμη ἱκανὰ ἐστὶν ἐπέφρα τὸν καιρὸν του χαιδεύων τὰ τόσον ὠραῖα καὶ φαιδρὰ ἐγγονάκια του.

Ἀφ' οὗτου ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ἑσπαλιών, ἀνήγειρε πολλὰ φιλικὰ καταστήματα δι' ἐξόδων του. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν διακρίνεται τὸ παιδικαίσιμον, ἐπάνω εἰς λόφον, ὅπου ἀνατρέφονται ἀπὸ δύο ἕως ἐξ ἑτῶν παιδιά, τὰ ὅποια οἱ γονεῖς των ἕνεκα πτωχείας δὲν δύναται νὰ θρέψωσιν. Ὁ ἐκεῖ λαὸς φαίνεται εὐθυμος, αἰσθανόμενος ὅτι ἔχει ἐν τῷ μέσῳ του εὐεργέτην, ὅστις ἤλθε ν' ἀποδιώξῃ τὴν δυστυχίαν. Ὅμοια ταῦτα εἶναι ἔργον ἀνθρώπου καρτερικοῦ καὶ φιλοπόνου, καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐλπίζει νὰ λάβῃ ἀμοιβὴν ἀπὸ ἐκείνους τῶν

ὁποίους εὐεργετεῖ· ἀλλ' ἡ Θεῖα Πρόνοια πρὸς ἀμοιβὴν τοῦ δίδει τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας του, τὰ θελήγητρα τῆς φιλίας, τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ βλέπῃ τοὺς γνωστούς του, καὶ νὰ ἀπολαύῃ τέλος πάντων μὲ εὐφροσύνην, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῆς μεγάλης εὐτυχίας, ἡ ὁποία ἀποκτάται μετὰ τιμιότητος.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ τοῦ Διός.

Ἀφοῦ ὁ Ζεὺς ἐξεθρόνησεν, ὡς εἶδατε, τὸν πατέρα του, ἔγινεν αὐτὸς κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ διὰ νὰ στερεωθῆ εἰς τὸν θρόνον ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ πολλοὺς κινδύνους· διότι ὁ θεὸς τοῦ Τιτᾶν βλέπων, ὅτι ἡ βασιλεία αὐτῆ διηρπάζετο ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀπογόνων του, ἐκίνησε καὶ ἐναντίον αὐτοῦ πόλεμον, καθὼς εἶχεν ἐκστρατεύσει πρότερον καὶ ἐναντίον τοῦ Κρόνου· ὅθεν συνήθροισε τοὺς υἱοὺς του Τιτᾶνας δηλ: γίγαντας μεγαλοσώμους, οἱ ὅποιοι συνεσώρευσαν ὄρη πολλὰ τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου διὰ ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκείθεν νὰ πολεμῶσι κατὰ τοῦ Διός, διὰ νὰ τὸν κερμνίσωσιν· ἀλλ' ὁ δυνατὸς οὗτος θεὸς μὴ δειλιάσας διόλου ἀπὸ τὰ τέρατα ταῦτα, ἐβρίψεν ἐναντίον των τρομεροὺς κεραυνούς, καὶ τοιουτοτρόπως τοὺς ἐνίκησεν ἐξολοθρεύσας ὅλην αὐτῶν τὴν γενεάν.

Ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ ὑποφέρῃ ὁ Ζεὺς τρομεροτέρους ἀκόμη κινδύνους· διότι ἡ θεὰ Γῆ ἀγανακτήσασα διὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην τῶν ἐγγονῶν τῆς, ἐξέρασε πλῆθος φοβερῶν καὶ υπερμεγέθων τεράτων διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι κατὰ τοῦ Διός, καὶ τὸν διώξωσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἴδου πάλιν οἱ καταπληκτικοὶ οὗτοι ἔχθροὶ συναθροίζονται εἰς μίαν πόλιν τῆς Μακεδονίας, φλέγραν ὀνομαζομένην, καὶ ἐκεῖ βελόντες τὰ ὄρη τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο ἤρχισαν ν' ἀναβαίνωσιν εἰς τὰ ἐπουράνια. Μεταξὺ δὲ τῶν τρομερῶν τούτων τεράτων οἱ φοβερώτεροι διὰ τὴν παράδοξον δύναμίν των, διὰ τὸ μέγα ἀνάστημά των, καὶ διὰ τὴν ἀσχημον μορφήν των ἦσαν ὁ

Ἐγκέλαδος, ὁ Βριάρεως, ὅστις ὠνομάζετο καὶ Αἰγαίων ὁ ἑκατόγχειρ, καὶ ὁ Τυφών. Καὶ ὁ μὲν Ἐγκέλαδος ἐξεβρίζανε βράχους ὀλοκλήρους καὶ τοὺς ἐξεσφενδόνιζε κατὰ τοῦ Οὐρανοῦ· ὁ δὲ Βριάρεως μὲ τὰς ἑκατὸν χεῖράς του ἐξέβαλλε μεγαλωπᾶτους λίθους ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ διὰ μιᾶς τοὺς ἐβρίπτειν ἐναντίον τοῦ Διός· ἀλλ' ὁ Τυφών, ὅστις ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄφις, ὑπερέβαινε πάντας κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν δύναμιν· διότι ἡ μὲν κεφαλή του ἤγγιζεν ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, αἱ δὲ χεῖρές του ἐξηπλωμέναι ἐφθανον ἕως εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ κόσμου, ἀπὸ δὲ τὸ στόμα του ἐξέρχον πῦρ καὶ φλόγας τρομεράς. Οἱ δὲ ἄλλοι θεοί, οἱ ὅποιοι ἦλθον διὰ νὰ βοηθήσωσι τὸν Δία, βλέποντες τὰ τρομερὰ ταῦτα τέρατα, ἀπὸ τόσοσ τρομόν καὶ φόβον κατελήθησαν, ὥστε μάλιστα ἐπρόφθασαν καὶ κατέφυγον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διὰ νὰ μὴ φανερωθῶσιν, ἐκρύφθησαν μεταμορφωθέντες εἰς τὰ διάφορα ζῶα καὶ φυτὰ. Ἐκτοτε λέγουσιν, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον ὡς θεοὺς τὰ τοιαῦτα κτίσματα.

Ἐν τούτοις ὁ Ζεὺς ἂν καὶ ἔμεινε μόνος, καὶ μόνον σύντροπον εἶχε τὸν υἱὸν του Βάκχον, ἐπολέμησε μὲ τὴσιν ἀνδρίαν καὶ δύναμιν, ὥστε κατέκλυσε μὲ τοὺς κερανοὺς του τοὺς τερατώδεις ἐκείνους γίγαντας, καὶ βυθίσας αὐτοὺς εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, ἔμεινε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος· μάλιστα τὸν Ἐγκέλαδον τὸν κατεπλάκωσε μὲ τὸ ὄρος Αἴτην τῆς Σικελίας· οἱ δὲ ποιηταὶ ἐπλασαν τὸν μῦθον τοῦτον, ὅτι ἀγωνιζόμενος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὄρους τούτου ξερνᾷ φλόγας καὶ πῦρ ἀπὸ τὴν λύσσαν καὶ μανίαν του.

Μόλις δὲ ὁ Ζεὺς κατετρόπωσε τοὺς ἐχθροὺς του καὶ ἰδοὺ οἱ θεοὶ λησμονήσαντες τὸν τρόμον των ἔσπευσαν νὰ ἔλθωσι πρὸς τὸν νικητὴν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ ἐπρόσφεραν τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς των. Ὁ δὲ Ζεὺς, ὁ ὅποιος ἦτο γενναϊόψυχος, ἐράνη ὅτι πύκαριστήθη ἀπὸ τὴν μετάνοιάν των, καὶ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τοὺς συγχωρεῖ, διότι τὸν ἐγκατέλειψαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κινδύνου, διεμοίρασε τὸ κράτος μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν του Ποσειδῶνος καὶ

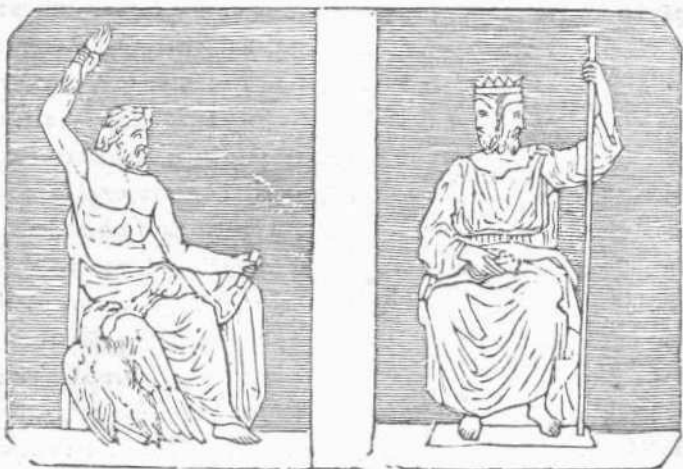
Πλούτωνος. Καὶ εἰς μὲν τὸν Ποσειδῶνα ἔδωκε τὸ κράτος τῆς θαλάσσης, εἰς δὲ τὸν Πλούτωνα ἔδωκε τὴν βασιλείαν τοῦ ἄδου. Αὐτὸς δὲ ἐκράτησε τὸν οὐρανόν, ὅπου διέτριβον οἱ θεοί, καὶ τὴν Γῆν ὅπου εὐχαριστεῖτο νὰ καταβαίνει ἐνίοτε μεταμορφούμενος διαφορετρόπως, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ κατόπιν· ἐπανυγῆρισε δὲ τὸ ἔργον του τοῦτο μὲ τὸν γάμον του, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του Ἥραν, πρᾶγμα οὐχὶ παράδοξον διὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους.

Ἐπειδὴ σὰς ἐλάλησα περὶ κερανοῦ, μὲ τὸν ὅποιον ὁ Ζεὺς ἐκεκύνωσε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰ ἄλλα τέρατα, πρέπει νὰ μάθῃτε τί πρᾶγμα ἦτο τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄπλον, τὸ ὅποιον ἐκράτει πάντοτε εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα ὁ θεὸς οὗτος, καὶ τίνες τὸ κατασκευάζον. Καὶ καθὼς μὲν λέγει Ῥωμαῖὸς τις συγγραφεὺς ἐσύγκειτο ἀπὸ τρία μερίδια χαλάζης, ἀπὸ τρία μερίδια βροχῆς, καὶ ἀπὸ ἄλλα τόσα πρὸς καὶ ἀνέμου ἠνωμένα μὲ ἀστραπᾶς· σεις ὅμως ὅταν μάθῃτε τὴν φυσικὴν, θὰ ἐνοήσῃτε κάλλιον τί πρᾶγμα εἶναι ὁ κεραυνός· εἰ δὲ κατασκευάζοντες αὐτοὺς ἦσαν οἱ Κύκλωπες οἱ ὅποιοι νομίζονται υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Αὐτοὶ οἱ Κύκλωπες ἦσαν τερατώδεις γίγαντες, ἐπιτήδειοι σιδηρουργοὶ ἔχοντες ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου· ὑπέθεταν δέ, ὅτι τὰ ἐργοστάσια τῶν τρομερῶν τούτων ἐργατῶν ἦσαν ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς γῆς, καὶ ὅτι αἱ φλόγες καὶ ὁ καπνός, τὰ ὅποια ἐξεμέσουσι ὑφαίστεια τινὰ ὄρη ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ καμήνια τῶν σιδηρουργείων των. Νομίζω δέ, ὅτι σὰς ἐξήγησα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἰστορίαν πῶς πρέπει νὰ ἐνοήσῃτε τὸν μῦθον τοῦτον τῶν Κυκλώπων, καὶ ὅστις δὲν τὸν ἐνθυμεῖται ἄς τὸν ἀναγνώσῃ ἐκεῖ.

Ὁ Ζεὺς γενόμενος τοιοῦτοτρόπως ὁ ἰσχυρότερος τῶν θεῶν ἠθέλησε νὰ ἔχῃ ἀρχαιονοχόν, δηλ.: ὑπερέτην ἐπιτήδειον διὰ νὰ τὸν κερᾷ τὸ νέκταρ, τὸ ὅποιον ἔπινον οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ παρετήρησεν ἐπάνω εἰς τὴν Ἰδν, ὄρος τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Τρωάδος, ἓνα νεανίσκον σπανίας ὠραιότητος, ὁ ὅποιος κατεγίνετο εἰς τὸ κυνήγιον ὠνομάζετο δὲ οὗτος Γανυμήδης καὶ ἦτο υἱὸς ἐνὸς βασιλέως τῆς

Τρωάδος. Παρευθὺς ὁ θεὸς μεταμορφωθείς εἰς ἀετὸν κατέβη ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου καὶ ἀναρπάξας τὸν Γανυμήδην τὸν μετέφερον εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου τὸν ἔκαμε οἰνοχόον του. Μετὰ τινα ὄμως καιρὸν, ἐπειδὴ ὁ Γανυμήδης δὲν ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὴν ὑπερσίαν του τὸν μετέβαλεν εἰς ἕνα ἀστερισμόν, (δηλ. ἄθροισμα ἀστέρων, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσι σχῆμά τι) τὸν ὁποῖον καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ὀνομάζουσι *ὄδροχόον*. Ἡ δὲ Ἥβη, θεὰ τῆς νεότητος, εἶχε πρότερον τὴν ἰδίαν ἐπιστάσιαν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν.

ΖΕΥΣ. (σχ. 11.)

ΙΑΝΟΣ.

Ὁ Ζεὺς παριστάνετο ὑπὸ τὴν μορφήν μεγαλοπρεποῦς ἀνδρός, μὲ μακρὰν γενειάδα· ἐκάθητο ἐπάνω εἰς θρόνον, καὶ ἐκράτει μὲ τὴν μίαν μὲν χεῖρα τὸν κεραυνόν, μὲ τὴν ἄλλην δὲ τὸ σκῆπτρον, σύμβολα τῆς παντοδυναμίας· (βλ. σχ. 11.) ἔμπροσθεν δὲ τῶν ποδῶν του φαίνεται ἀετός· τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν, ὡς τὸ ἰσχυρότερον καὶ τὸ γενναϊότερον ὄλων τῶν ζώων τοῦ εἴδους του. Ὅτε δὲ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οὐράνιον κατοικίαν του, καὶ ἔμελλε νὰ διατρέξῃ τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ αἴετος, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ τούτου. Πλήθος ναῶν ἦσαν ἀφιερωμένοι

εἰς αὐτόν ὑπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ εἰς διαφόρους τέπους τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

Ἐθυμεισθε, βέβαια, τὸν ναὸν τῆς Ὀλυμπίας ὅπου εὕρισκετο τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἄγαλμα τοῦ Διός, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου· τοιοῦτον ἄγαλμα καὶ ὁ βασιλεὺς Ῥωμύλος τοῦ ἀνήγειρεν εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τὸ ὄνομα *Στήσιος Ζεὺς*, (δηλ. ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σταματᾷ) διότι εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Σαθίνων, κατώρθωσε νὰ σταματήσῃ τὴν φυγὴν τῶν στρατιωτῶν του.

Εἶναι δὲ ὁ ἴδιος θεὸς Ζεὺς, τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄμμωνα Δία, εἰς τὸν λαμπρὸν ἐκεῖνον ναόν, τὸν ὁποῖον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπεσκέφθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς. Παριστάνετο δὲ ὁ θεὸς ἐκεῖ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, διότι καθὼς λέγουσιν εἰς τὸν πόλεμον τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων μεταμορφώθη ὁ Ζεὺς εἰς τὸ ζῶον τοῦτο· ἀλλὰ πρέπει μᾶλλον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Ἄμμων Ζεὺς ἦτο αὐτὸς ὁ Ὅσιρις, ὁ θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὅστις ἐφέρει εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ κάλυμμα ἐκεῖνο μὲ τὰ κέρατα ὡς σύμβολον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀνδρείας. Ἦθελε μοῦ εἶσθαι ἀδύνατον, μικροῖ μου φίλοι, νὰ σᾶς ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ναῶν καὶ τῶν ἐπωνυμιῶν τοῦ περιφήμου ἐκεῖνου θεοῦ. Τοιούτη δὲ ἦτο ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ τούτου, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι τὸν ὀνόμαζον πατέρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν. Ἦρκει δὲ εἰς αὐτόν νὰ καταβιβάσῃ τὰς ὄφεις του διὰ νὰ σεισθῇ ὀλόκληρος ὁ Ὀλυμπος, καὶ ὅτε ἐπαρνούζετο τὸ πᾶν ὀλόκληρον ἐσειετο.

Αὐτὴ δὲ ἡ ἐξοχος θεότης, ἡ ὁποία ὑπόκειται εἰς κατάρξιν, καθὼς σεις καὶ ἐγώ, θὰ σᾶς φανῇ βέβαια πολὺ παράδοξος· ἀλλὰ σᾶς προειδοποίησα, ὅτι ἡ μυθολογία εἶναι ἐντεχνον ὕψισμα μύθων, τῶν ὁποίων τὴν κεκρυμμένην ἐννοιαν θὰ ἐννοήσητε ὅταν προχωρήσητε εἰς τὰς σπουδὰς σας.

ΣΕΒΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ.

Τίμα τὴν εἰκόνα τῶν γεννητόρων σου καὶ τῶν προγόνων σου εἰς πάντα προβεβηκότα τὴν ἡλικίαν. Δηλαδή, ὅταν βλέ-

πτη ηλικιωμένους ανθρώπους, πρέπει να θεωρήτε αυτούς, ως άλλους γονεὶς καὶ προγόνους σας, καὶ νὰ φέρητε τὸ ἴδιον σέβας πρὸς αὐτούς, ὡς ἐὰν ἦσαν αὐτοὶ οἱ γονεὶς καὶ πρόγονοί σας· διότι τὸ σέβας πρὸς τὸ γῆρας δεικνύει, ὡ φιλοταταί παῖδες, ψυχὴν εὐγενῆ.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν εἰς τὴν Σπάρτην ἦτο νόμος, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ νέοι ἐχρεώσταν νὰ προσηκόνωνται εἰς τὴν παρουσίαν γέροντος, νὰ σιωπῶσιν, ὅτε αὐτὸς ἐλάλει, καὶ νὰ παραμερίζωσιν εἰς τὸν δρόμον ἀπαντῶντές τον. Τὴν σήμερον εἰς ὅτι ὁ νόμος ὑπεχρέωνε τοὺς παλαιούς, μᾶς προσταζει ἡ θρησκεία· διότι ἡ Παλαιὰ Γραφή μᾶς λέγει, ὅτι πρέπει νὰ προσηκωνώμεθα ἐνώπιον τῆς πολιᾶς κεφαλῆς, δηλ: ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς εἶναι λευκαὶ διὰ τὸ γῆρας του.

Εἰς τὸ σέβας τοῦτο ἐνυπάρχει, τεκνία μου, τοσαύτη ἠθικὴ καλλονή, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ παραμελοῦντες αὐτό, ἀναγκάζονται νὰ τὸ ἐπικινῶσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Εἰς γέρων Ἀθηναῖος ἐξήτει τόπον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, (περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζετε, διότι ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ ἄς ἐλάλησαν,) καὶ ἐπειδὴ αἱ βραμίδες τοῦ ἀμφιθεάτρου εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ πλῆθος θεατῶν, τινὲς νέοι συμπολιταὶ του ἐνευσαν εἰς αὐτὸν νὰ πλησιάζῃ· ὅτε δὲ ἐκεῖνος δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν ἐφθασε μὲ πολὺν κόπον πλησίον των, ἀντὶ ὑποδοχῆς καλῆς εὖρε περιγέλωτος ὑβριστικῆς· σπρωγνόμενος λοιπὸν ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος γέρων ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, κατήντησεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐκάθητο οἱ Σπαρτιαῖται, οἵτινες πιστοὶ εἰς τὴν ἱεράν τῆς πατρίδος των συνθήειαν, προσηκόνωνται παρευθὺς μὲ συστολὴν καὶ τοῦ κάμνωσι τόπον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἵνα καθήσῃ. Τότε αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες πρὸ μικροῦ ἀνιδιῶς περιέπαιζον τὸν σεβάσιμον ἐκεῖνον γέροντα, ἐσεβάσθησαν τὸν καλὸν τρόπον τῶν ἀνταγωνιστῶν των Σπαρτιατῶν, καὶ σφοδρὰ χειροκροτήσεις πανταχόθεν ἤκούσθησαν. Ὁ δὲ γέρων μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκραζε λέγων· « Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι γνωρίζουσι τὸ καλόν, οἱ δὲ Σπαρτιαῖται τὸ πράττουσι. »

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνῶ αἱ μεγαλείτεροι εὐτυχίαι καὶ δόξαι συνέτρεχον εἰς τὸ νὰ ὑπερηφανευθῆ, ἔμαθεν ὅμως νὰ ταπεινοῦται ἐμπροσθεν τοῦ γῆρατος. Ἀναγκασθεὶς ποτὲ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολεμικῶν του θριάμβων νὰ μὴ προχωρήσῃ, ἐνεκα πολλῆς χιόνος, ἐπρόσταξε ν' ἀνάψωσι φωτιά, καὶ καθήμενος εἰς τὸν βασιλικὸν του θρόνον ἐθερμαίνεται. Ἰδὼν δὲ μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν του ὑπέργηρόν τινα τρέμοντα ἀπὸ τὸ κρύος, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, καὶ μὲ τὰς τροπαιούχους ἐκεῖνας χεῖρας, αἱ ὁποῖαι κατέστρεψαν τὸν θρόνον τοῦ Δαρείου, ἔλαβε τὸν τρέμοντα πρεσβύτην καὶ τὸν ἐκίθησεν εἰς τὴν ἴδιαν του καθέδραν.

Εἰς δὲ φιλόσοφος Παρίνης ὀνομαζόμενος ἔλεγεν ὅτι « ὁ χειρότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν σέβεται τοὺς γέροντας, τὰς γυναῖκας, καὶ τοὺς δυστυχῶντας. » Ἐχων δὲ μεγίστην δύναμιν εἰς τὰ πνεύματα τῶν μαθητῶν του, ἐκράτει αὐτούς εἰς τὸ πρὸς τοὺς γέροντας σέβας. Ἦτό ποτε θυμωμένος ὁ φιλόσοφος ἐναντίον ἑνὸς νέου διὰ μέγατι σφάλμα, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατήγγειλαν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ Παρίνης οὗτος συνέβη νὰ τὸν ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν, ὅστις χειραγωγῶν γέροντά τινα ἐφώναζεν εὐσηχημόνως, καὶ ἐπέπληττε τινὰς κακοήθεις, οἱ ὁποῖοι ἐσπρωῖαν τὸν γέροντα· τότε ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ἐπιπλήττῃ ἐκ συμφώνου καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν νέον, τῷ εἶπε· « Πρὸ ὀλίγου σὲ ἐνόμιζον κακοῦργον, τώρα δὲ ὅτε εἶδον τὴν πρὸς τοὺς γέροντας ὑπόκλισίν σου, σοῦ ἀποδίδω πολλὰς ἀρετάς. »

Ἐτι μᾶλλον πρέπει νὰ σεβώμεθα τὸ γῆρας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπέφερον τὰ βάρη τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας ἡμῶν, καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἡμῶν. Ἄς ἐκτιμῶμεν λοιπὸν μὲ γενναιότητα, τοὺς ὁποῖους ὑπέφερον δι' ἡμᾶς κόπους, καὶ ἄς συμπληρώμεν τὰ ἐλαττώματά των διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς στοργὴν των· ἡ δὲ ἀγάπη καὶ τὸ σέβας πρὸς αὐτούς εἶναι ἡ γλυκεῖα ἀμοιβὴ των.

Ἔθεν ἄς ἀποδίδωμεν, ἀγαπητά μου τέκνα, υἱὸν σέβας πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρους, διότι εἶναι ἀνώτεροι. Ἄς ἀπονέ-

μωμεν υἱκὸν σέβας εἰς τὴν μνήμην ὄλων τῶν εὐεργετῶν ἡ τῆς πατρίδος, ἢ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄς μᾶς ἦναι ἱερά τὰ συγγράμματα των, αἱ εἰκόνες των, οἱ τάφοι των. Ἄς ἐνθυμώμεθα πάντοτε, ὅτι τοιοῦτους ἐράνους θὰ ἀπολαύσωμεν ἀπὸ τοῦ μεταγενεστέρου, ὁποῖους προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τοῦς ἀνωτέρους.

Δημήτριος Κοτρονάρος
διδάσκαλος Χαρακοπιοῦ Κορώνης.

ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ,

Τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τοὺς νέους δαχληροὺς καὶ ἀγροίκους.

1. Ὁ δυνατὸς γέλως.
2. Ἡ ἀνάγνωσις ἐνῶ ἄλλοι λαλῶσιν.
3. Τὸ κόψιμον τῶν ὀνύχων ἐν συναναστροφῇ.
4. Ἡ ἀναχώρησις ἀπὸ συνάροισιν πρὶν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι συνέλθωσιν.
5. Ἡ μὴ προσφορὰ καθίσματος εἰς ξένον.
6. Ὁ μὴ χαιρετισμὸς εἰς ἀνωτέρους.
7. Ἡ ἀνάγνωσις μεγαλοφώνως ἐν συναναστροφῇ, χωρὶς ἀφορμῆν.
8. Ἡ λήψις δώρων χωρὶς τὴν πρέπουσαν ἔκφορασιν τῆς εὐχαριστήσεως.
9. Ὁ γέλως διὰ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων.
10. Ἡ διόρθωσις ἀνωτέρων καὶ ἰδίως τῶν γονέων, ἐκ μέρους τῶν νέων.
11. Ἡ ἀρχὴ ὀμιλίας, πρὶν ἢ οἱ λαλοῦντες πύσωσιν.
12. Ἡ ἀπόκρισις εἰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπευθύνονται εἰς ἄλλους.
13. Ἡ ἐναρξίς τοῦ φαγητοῦ εὐθὺς ἀφοῦ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ φιλοσοφικὴ λίθος.—2. Μυθολογία μετὰ εἰκονογραφίας.—3. Σέβας πρὸς τοὺς γέροντας.—4. Δέκα τρία πράγματα συμπεριφορᾶς.